

Leerrede over 1 Corinthe 1: 30 en 31, uitgesproken op Woensdagavond 4/08/48 te Schiedam door H. Hofman, evangeliëdienaar.

Zingen - Psalm 43: 3 en 4
Lezen - 1 Corinthe 1

Bediening van het sacrament des Heiligen Doops.

Gaan wij dan eerst over tot het bedienen van de Heilige Doop;

De hoofdsom van de leer ... enz., (het gehele doopformulier t/m de beantwoording van de vragen: Ja).

Toespraak:

Dat de God aller genade en barmhartigheid, die u uit de duisternis heeft willen trekken tot Zijn wonderbaar licht, U toeschikke wat gij ook in deze nodig hebt. Want in de eed ligt immers vervat, dat gij een werk Gods op u neemt. Hij noemt onze kinderen: "De kinderen die gij Mij gebaad hebt." Die zijn ons toebetrouwd door Zijn milde hand om daar als het ware de eerste hand aan te leggen, ze op te leiden in de kennis van God, onze Schepper.

Wij behoeven tot alle dienst en goed werk, Zijn genade. Dat Hij u daartoe rijkelijk gedenke. Want wij zijn wel de Zijnen, maar wij zijn hier op 's vijands bodem, dus onze vijand zit niet stil, die is zó verwoed op ons, omdat hij ons kwijt is, dan zal hij, wat hij op ons soms niet kan wreken, proberen dat onder de toelating Gods aan ons zaad te doen.

Ten andere, wat zijn wij in onszelf? Wij weten, uit de kennis die Hij in ons heeft gewrocht, dat wij tot alle goed werk ongeschikt zijn, ook dus verder in al hetgeen voor onszelf persoonlijk als voor ons zaad te doen is. Dat gijlieden het alzo moogt kennen en ervaren, dat het teweeg brengt om dan alles, alles uit Zijn genade te zoeken. Want Christus heeft alles voor ons verdiend en verworven, opdat Hij het ons geve. Want daartoe is Hij geworden niet alleen onze Zaligmaker, maar ook onze oudste Broeder, om ons te dienen in al hetgeen waarin wij Hem behoeven. Dat Hij u dan toeschikke wat gij nodig hebt, omdat gij hier moogt doen wat Hij u gebiedt, en om eenmaal dan vrijmoedigheid te hebben met uw zaad, zeggende: zie, hier zijn wij, en het zaad dat U ons genadiglijk gaf. Tot eeuwig lof, prijs en dankzegging aan Zijn Majesteit. Dat zij zo.

Cornelis, ik doop u in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.

(Staande gezongen Psalm 134: 3 - Dat 's HEEREN zegen op u daal'...)

Eindigen wij met dankzegging. (Het dankgebed van het formulier).

Tekst:

Het woord tot onze overdenking vindt u in de twee laatste verzen van het ons zoëven gelezen eerste hoofdstuk van Paulus' eerste zendbrief aan de Corinthiërs, waar Gods Woord aldus luidt:

30. Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing.

31. Opdat het zij, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in de Heere.

Leerrede.

Ons is zo-even het gehele hoofdstuk gelezen, daaruit hebben wij kunnen horen, dat er in die grote gemeente te Corinthe, waar de apostel ruim 1½ jaar had gearbeid, bij zijn afwezen scheuringen en verdeeldheden waren ontstaan. Inzonderheid liep wel de twist hierover, dat de één sprak, dat hij van Paulus was, een ander van Céfas, een derde van Apollos, en een vierde zei dat hij van Christus was, die had de bediening des Evangelies niet meer zo nodig, die was als het ware meer onkerkelijk.

Dat die zaken in deze gemeente aan het werken waren, kwam door leraars die de eenvoudigheid der genadeleer ondermijnden met filosofie, met menselijke wijsheid. Daardoor werd de eenvoud verworpen, zoals die door de apostel Paulus was en werd voorgestaan.

Immers wij lezen, dat zij van de apostel ronduit zeiden, dat hij iemand was, wiens brieven wel krachtig waren, maar zijn rede was verachtelijk. Zij waren mensen die voor de dag konden komen als grote redenaars! Zoals Paulus sprak over de eenvoudigheid van de leer des Evangelies en des kruises, neen, daar konden zij zich niet mee verenigen. Daarbij kwam nog, dat Paulus naar het lichaam zwak was. Die zaken waren de apostel wel bekend, maar de apostel ziet, reeds bij de aanvang van deze brief, op hetgeen de eenvoudige verkondiging van Christus en Die gekruist teweeg had gebracht, namelijk waarachtige bekering ten leven.

Er waren niet veel rijken, niet veel edelen, (die waren er in de gemeente nèt genoeg) maar het verachte, het onedele, hetgeen niets was, dat had God uitverkoren, om hetgeen iets was te beschamen. Nu is Paulus' toeleg, om al wat van de mens is en wat de mens van nature voorstaat, geheel en al omver te werpen, om de zuivere reine leer der genade en de eenvoudigheid zoals die in Jezus Christus is in al deszelfs heerlijkheid voor te stellen. Ik begon daarvan dan te lezen, dat hij aan die gemeente schrijft: "Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus."

Wat is dat? Wat bedoelt de apostel daarmee? Hier kan de apostel niets anders op het oog hebben gehad, dan: wát zij waren, waren zij geheel alleen uit God en Zijn genade. Daar kwam niets bij van de mens, niet het allerminst. Ja maar, moogt gij zeggen, Paulus had hun toch het Evangelie verkondigd, dus als het er over gaat was toch Paulus, de man, die daar 1½ jaar had gearbeid. Dat lees je nergens in één der brieven van de apostel, hij noemt zich slechts te zijn: een dienstknecht Gods en van Jezus Christus.

Had de prediking des Evangelies zijn vrucht van zich geworpen, dan is het zeggen van Paulus niet: "Ja, kijk eens, ik..." Neen, dat is zijn zeggen niet. Hij gaf God de eer. Hij plaatste zichzelf niet op de voorgrond met: ik. De apostel is een dienaar des Evangelies, (dat kunnen wij in zijn brieven genoegzaam vinden) waardoor hij zulk een verlichte is, die bewust is dat het alléén de kracht des Woords is, dat is dus de genade Gods waardoor de verkondiging van het Woord voor de toehoorders het-Woord-van-God-is. Niet: wat drukt die Paulus dat toch geweldig uit. Nee! Maar het is het Woord van God! Daar valt Paulus als dienaar dus buiten, die is als het ware (platweg gesproken) de goot waardoor dat reine water vloeit krachtens het eeuwig welbehagen Gods.

Paulus wist wel, dat hij daar 1½ jaar gearbeid had, zeker. Maar, als hij spreekt over wie zij zijn in Christus, dan zegt hij niet: dat zijn zij door mij. En Petrus heeft er ook het zijne aan gedaan en Apollos ook. Neen, daar spreekt Paulus niet van. Hij zegt: "Uit Hem." Uit God! Er staat letterlijk: "Uit Hem zijt gij in Christus Jezus." Hij merkt dan hier die gemeente aan als mensen in Christus. Dat kan alleen uit God, de eerste Persoon, want bij Hem staan wij in de schuld. Hij is het, Die Zich schrikkelijk toorn, beide over aangeboren en werkelijke zonden, die Hij krachtens Zijn onkreukbaar recht moet straffen met de drievoudige dood.

Doch diezelfde Majesteit is van eeuwigheid bewogen geweest met ons lot, Die heeft dat heilswerk uitgedacht, wat Hij laat prediken. Door Woord en sacrament ons als aan het verstand en aan het hart brengt, dat Hij zó lief de wereld gehad heeft, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet zou verderven, maar het eeuwige leven zou hebben. Let wel, dat is Jezus' Woord, Hij zegt: "Alzo lief heeft God de wereld gehad."

Die God, tegen Wie wij gezondigd hebben, Die heeft zo lief de wereld. Nu zijn wij van nature wel benauwd voor God, want daar staan wij bij in de schuld. Inzonderheid wanneer de Wet zich in kracht laat gevoelen, inbreuk gaat maken op onze harde harten, en eist: gij zult, en gij zult niet, zodat bij ons voor de dag komt dat de Wet heilig is, ja het uitgedrukte beeld van de reine natuur van God. Dat als wij één zonde hebben, God ons moet verdoemen. Immers, dat van ons gevorderd wordt volkomen overeenstemming met de Wet. Dan kan het zijn, dat al wat aan de mens is rilt en siddert van angst en benauwdheid: oh, ik sta bij God in de schuld.

Waar dat het hart bezet, dat zijn mensen die met waar de zaak niet vlak valt te redeneren en te praten met: Paulus zegt en Petrus drukt zo uit, en de profeet Jesaja komt nog zo te schrijven. Want met al wat men hoort van Gods Woord en leer is onze staat onveranderd onze staat gebleven, namelijk bij God in de schuld en naar de Wet vervloekt. Waaruit het is dat als wij konden, dan zouden wij wel naar het andere eind van de wereld willen vluchten. Maar waar moeten wij heen? Er is geen uitweg! Nu laat God Zijn evangelieleer horen, en als wij geen raad weten, niet meer weten waar heen te gaan, dan wil Hij het Evangelie zelfs zó gaan heiligen aan ons ellendigen, zo dienstbaar stellen, dat wij het niet alleen horen, maar ook met het hart gaan verstaan. Het gaan gevoelen en leren kennen, zodat er in ons door het Evangelie wordt gewrocht die kennis: dat God een God is vol liefde. Dat Zijn goedheid en barmhartigheid roemen tegen het oordeel dat wij verdiend hebben. Let wel, dat ons ontdekt wordt dat er genade bij God is, en dat trekt ons naar God toe. Dat doet de Wet niet. De Wet werkt toorn. Maar het Evangelie brengt teweeg, dat wij gaan zeggen: U bent zo'n dierbaar Wezen, waardig gediend te worden om Uwszelfs wil.

Bij wie niets dan zonde en ellende is, daar wil God Zijn Woord gaan bevestigen dat Hij zondaren en ellendigen goed is. Ons door Zijn Woord komt te roepen, te trekken, alsook te ontgronden en te ontbloten, zodat bij ons wegvallt alle steunsels buiten Christus en buiten de genade, waardoor wij een gans volkomen werk zien, een uitgewerkte zaligheid in Christus, en wij in een verloren staat. Dat is de bedoeling, dat is het werk des Evangelies. Als God de prediking Zijns Woords heiligt, dan schieten degenen die het aanpakken er over met een volledige kennis van een uitgewerkte zaligheid bij God, en zelf geen grond onder de voeten.

Om met een voorbeeld te verduidelijken: toen het volk Israëls uit Egypte was getogen, leidde God hen in de woestijn. De HEERE toog voor hun aangezicht, des daags in een wolkkolom en des nachts in een vuurkolom, ten laatste stonden zij bij de Jordaan. Toen konden zij heel het beloofde land zien, maar niets was hun eigendom, zelfs geen voetstap grond. De Jordaan er tussen, dus ook geen inkomen uit dat land. Wat nu? Het was ondoenlijk om schepen te bouwen en over te varen, het was ook geen doen om bruggen te slaan. Maar God deed! Hij maakte een pad waar geen pad was, want: "Zodra de voeten der priesteren, dragende de ark, ingedoopt waren in het uiterste van het water (de Jordaan nu was vol al de dagen des oogstes aan al haar oevers); zo stonden de wateren die van boven afkwamen, zij rezen op een hoop, en de wateren die naar de Zoutzee afliepen, vergingen, zij werden afgesneden." En heel het volk Israëls kon op het droge door de Jordaan gaan.

Dat wordt het deel van ellendige zondaren. Bij wie alles ontvalt, en niets meer overhouden dan schuldig te staan voor God, die verdoemelijk zijn voor dat hoge Wezen en als verlorenen onder God vallen als vrucht van de evangelieverkondiging - daar men het moet aannemen als waarheid Gods - die worden gezaligd uit genade. Aan zulken wil God gaan bevestigen dat Zijn Woord waarheid is.

Is daar een schuldige onder Gods Majesteit, dan komt openbaar dat Christus als de Middelaar van het Nieuwe Testament, het Verbond der genade heeft bekrachtigd met Zijn dierbaar hartebloed, toen Hij aan het vloekhout des kruises heeft uitgeroepen: "Het is volbracht. Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest," en het hoofd buigende de geest gegeven heeft.

Is er dan een schuldige, die zelf niet meer kan werken en doen, en alle grond onder de voeten - alle grond in Adam - ontvalt, die wordt op grond van die Middelaarsarbeid gezaligd.

Dat wordt ons gepredikt, en dat wil God bevestigen aan diegene die het Woord moeten aannemen en meereizen tot het einde.

Het sacrament des Heiligen Doops is zo-even bediend, daarmede treedt sterk op de voorgrond dat, dat gelijk het water de onreinigheid des lichaams wegneemt, wij also door het bloed en de geest van Christus gereinigd worden. Waarom is dat kind gedoopt? Waarom? Omdat het een inzetting, een ordonnantie is van Christus, en de ouders zich geven onder het bevel van Christus. Daar is dus door het kind niet om gevraagd. Abraham heeft indertijd niet eens een gebed gedaan om de besnijdenis, maar God heeft vrijwillig dat teken (Oud-Testamentisch de besnijdenis, Nieuw-Testamentisch de Doop) gegeven als teken en zegel van Zijn genade. Zo wil God ook het sacrament aan onze kinderen bediend hebben, daarin ons predikende dat er zaligheid is uit genade, door Christus' bloed en geest.

Hiertoe spreekt de apostel ook deze gemeente toe: "Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus." Dus van hen, die als verlorenen onder God vallen, en Christus ten deel vallen, wordt gezegd, in Hem te zijn, door de vereniging des geloofs. Want daar worden zij het loon op Zijn arbeid, die de Koning mag dienen ten leven. Hij neemt hen zoals zij zijn, en zij nemen Hem aan door het ware geloof. Worden dus niet meer aangemerkt in de troon van God als schepselen uit de eerste Adam, maar worden aangemerkt in die tweede Adam, Jezus Christus, in de volkomenheid van Zijn Middelaarsarbeid.

In die eerste Adam zijn wij ondergegaan. Daar staat platweg van: zijn in Adam verdoemd geworden. Maar de tweede Adam - Jezus Christus - heeft voor de zonde betaald, en een eeuwige gerechtigheid verdiend en verworven, die ons door het geloof wordt toegerekend, zodat God ons aanmerkt in Christus als hadden wij nooit zonden gekend noch gedaan, ja, als hadden wij al de gehoorzaamheid volbracht, die Christus voor ons volbracht heeft. Vervolgens leert de catechismus ons: "In zoverre ik zulke weldaad met een gelovig hart aanneem."

De apostel leert hier: "Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God - en alsdan volgt er - en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing." Wat bedoelt hier de apostel? Dit, dat al wat God van ons vraagt en vordert, dat hebben wij in Zijn Zoon. En wat vraagt God van een ieder persoonlijk? Zijn reine Beeld. Waarin bestaat dat? Immers, in kennis, gerechtigheid en heiligheid. Dat is in Jezus Christus weer te vinden, maar, let wel, ook geheel en alleen in Hem.

Want dat is juist de verborgenheid van het Koninkrijk, dat wij in Jezus Christus hebben, hetgeen wij moeten hebben. Want wij denken in menig opzicht, dat wij het zelf moeten hebben. Daar verstaan wij meestal onder, dat, als wij wat licht in Gods Woord hebben, dan is het goed met me, want er is wijsheid in mij. En als wij geen last hebben van zonden en ellende, dan zegt men al gauw: wij genieten vrede met God enz. Zó zijn wij nogal eens, waardoor wij een ontzettende duikeling kunnen maken, want zo liggen de zaken niet.

Immers: "Uit Hem zijt gij - zegt Paulus - in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God." De apostel wil dus zeggen, dat wij mensen zijn, die in ons stamhoofd Adam, in diens val alles zijn verloren, geheel het Beeld van God, en dat er in ons niet de minste kennis van God is overgebleven. Doch van natuur staan wij daarboven, en nemen die lage plaats niet in. Maar als wij in de handen van God terecht komen, Die ons in ons stamhoofd Adam, in onze afkomst afsnijdt, niets meer van ons kan gebruiken: àfgelopen!... dan wil de apostel dat wij weten, dat wij mensen zijn die door God zijn uitgeschakeld.

Niets meer in ons wat Gode welgevallig is. Dan moet het dus in een Ander zijn, namelijk Christus. Wij moeten dus uit Christus' wijsheid putten, dat is de ware kennis Gods. Wij moeten uit Christus putten, want God heeft alles in Hem, die tweede Adam verklaart wat ons nodig is.

Toe, merk dat aan tot troost, stichting en sterkte, als gij in uw onverzoende staat zijt, om daarin niet te blijven zitten met: oh, onwetend dat ik ben! dom! ontzettend! wat het moet worden weet ik niet!

Alles is in Christus. Leer dan een dwaas te worden om Christus wil. In zoverre gij Christus tot een eigendom zijt geworden, moet gij niet zelf aan het werk gaan, om in te dringen in de verborgenheden van het Koninkrijk, soms met spitsvondigheid zichzelf er in te werken, want dat gaat niet. Gij zult zeggen: wat moet ik dan doen? Wat?... Niets, dan eenvoudig voor de dag te komen: ik weet niet hoe verder te leven, want ik ben een mens die in mijn afkomst alles verloren is, maar U heeft mij toch genomen om mij te bezitten. Daarom sla ik het oog op U, U bent toch mijn Zaligmaker en Bedienaar des heiligdoms. Dan laten wij ons door Christus onderwijzen. Want daartoe is Hij door de Vader gezalfd tot onze hoogste Profeet en Leraar, om onze duistere zinnen te verlichten.

En als die Koning ons leert in beantwoording in onze behoeften en duisternissen, dan weten wij het ook goed. Want als Hij ons leert, dan is het niet: ik dènk of ik zou zeggen dat de zaken zo wel liggen. Neen! Dan blijkt dat gij niet handelt uit de genade. Want wanneer Christus ons is tot wijsheid, hoogste Profeet en Leraar, en Hij ons beantwoordt in onze belangen en behoeften, dan doet Hij dat op zulk een wijze, dat wij zeggen: wij wéten. Niet ménen, maar wéten. Dat is dan geen: misschien, en ik denk, maar wetenschap. Hij verzékert ons van de waarachtigheid van de zaken des Koninkrijks. En daar wij niet weten hoe wij moeten leven, in- en uitgaan, kortom hoe wij voor Hem moeten zijn, wil die Koning ons leren! Daarom wil Hij van Zijn kerk, dat wij kinderen zijn, léérkinderen.

Hij is niet alleen Profeet en Leraar, om ons te onderwijzen, omdat wij geen verstand hebben van God en Goddelijke zaken, niet weten hoe wij bekeerd moeten worden en hoe wij daarna verder moeten leven, maar Hij is ook onze enige Hogepriester, en buiten Zijn arbeid en priesterlijke bediening is er niets dat ons kan beantwoorden.

Van Zijn priesterlijke bediening lezen wij hier: "Die ons (ook) geworden is tot rechtvaardigheid. Let wel, dat de apostel hier niet spreekt van rechtvaardigmaking. Want de rechtvaardigmaking is een daad die op die tijd geldt wanneer wij in het gericht van God, geen bestaan vinden, en het dan Jezus Christus is, Die als Middelaar tussenbeide treedt, en onze zaken voor Gods aangezicht richt, en God ons in Christus wil aannemen, niet meer op ons wil toornen noch schelden. Zo worden wij gerechtvaardigd. Dat is: in het gericht van God, op grond van Christus' arbeid vrijgesproken worden van schuld en straf en een genaderecht ten eeuwige leven verkrijgen.

Maar het zou toch armelijk zijn, als ik op de wetenschap van wat twintig jaren geleden gebeurd is - toen heeft Christus mij genomen - moest leven. Dat gaat toch niet! Wat is dan de zaak? Christus is niet tot rechtvaardigmaking, maar tot rechtvaardigheid. Daarom lezen wij nog bij de profeet Jeremia (waar Hij beloofd wordt als de volkomen Middelaar): "En dit zal Zijn Naam zijn, waarmee men Hem zal noemen; DE HEERE, ONZE GERECHTIGHEID." De zaak is dus, dat Christus onze gerechtigheid voor God is.

Als ik nu zelf geen gerechtigheid heb, en bij al wat gewrocht is en bij alle genade moet bekennen wat de profeet Jesaja zei: "Wij allen vallen af als een blad, en onze misdaden voeren ons henen weg als een wind en ook al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed," waar moet ik dan heen? Paulus wijst ons hier de weg, hij zegt: "Christus is ons tot gerechtigheid." Die arbeid is zo volkomen, dat als alles ons ontvalt, en wij ten einde raad zijn, dan is Christus de Weg voor diegene, bij wie geen weg meer is en zich met alle ellende moet werpen op die volkomenheid van Zijn Middelaarsarbeid.

Als ons alles ontvalt, en wij niets hebben dan het naakt en bloot geloof: "Heere Jezus" dan zal dit voor de dag komen, dat Gods vriendelijk aangezicht voor ons vrolijkheid heeft en licht. Want Hij wil dat wij Zijn Zoon zouden eren en de volkomenheid van Zijn werk. Zo is het dan, zoals in het vragenboekje van Hellenbroek staat afgedrukt in: "Het wachtwoord der Hervormers":

Nu ken ik die waarheid, zo diep als gewis,
Dat Christus alleen mijn gerechtigheid is.

Niet dat ik gerechtvaardigd ben. Neen. Maar dat Christus alleen mijn gerechtigheid is, want ik heb geen gerechtigheid. Het is Christus alleen, en dat is de ware troost, waaruit de kerk zingt:

Nu tart ik de dood, nu verwin ik het graf,
Nu neemt mij geen satan de zegekroon af!

Nu reis ik getroost, onder 't heiligend kruis,
Naar 't erfgoed daarboven, in 't Vaderlijk huis.
Mijn Jezus geleidt mij door de aardse woestijn;
"Gestorven voor mij!" zal mijn zwanenlied zijn.

Zo is alleen Christus' arbeid alles.

Vervolgens lezen wij: "En tot heiligmaking." Weer een aparte zaak. Ik zal heel kort zijn, want ik zie dat het al laat is geworden. Nadat ik aanneming bij God had verkregen, woonde in mij, gelijk dat is bij een ieder die Christus' eigendom geworden is (want die gaan beleven, naar de leer van de catechismus, dat het onmogelijk is, dat, zo wie Christus door een waarachtig geloof ingeplant is, niet zou voortbrengen vruchten der dankbaarheid), de wens om rein, heilig en vlekkeloos voor God te leven, als het kon volkomen. Ik heb dan ook geruime tijd getracht om rein en vlekkeloos als kind Gods, zonder de minste overtreding voor God te leven, niet alleen in werken en woorden, maar ook in gedachten.

Echter, te meer ik ijverde, te meer kwamen deze woorden met kracht op mijn ziel: "Bedroeft de Heilige Geest Gods niet, door Welke gij verzegeld zijt." Dan was mijn zeggen: Heere, ik beloof het U; bewaar mij toch, o alvermogen God. Dus nòg meer aan het ijveren. En het antwoord daarop was: "Bedroeft de Heilige Geest Gods niet."

Dat heeft net zo lang geduurd tot op een morgen, nauwelijks van bed, op mijn knieën, weer dat woord: "Bedroeft de Heilige Geest Gods niet", en wel zó, dat het mij tenslotte geheel overheerste. Daaronder kreeg ik het zo doodsbenauwd, zodat ik plat op de grond ben neergevallen en uitriep:

O Bron van 't hoogste goed,
was, reinig mijn gemoed,
van mijn verborgen zonden.

Ik wist niet welke zonde het was, maar dat ik de Heilige Geest bedroefd had, daarvan was ik overtuigd. Maar waarin? Ja, dat wist ik niet. Toen behaagde het God mijn duistere zinnen te verlichten, en kreeg te zien, hoe ik in mijn stamhoofd Adam totaal alles, àlles verloren had, maar ook hoe Christus, de tweede Adam was. Daaruit waren ook deze woorden, waar ik nu over spreek, dat Hij ons van God niet alleen geworden is tot wijsheid en rechtvaardigheid maar ook: Tot heiligmaking." Toen is Christus, Die mij genomen had, nader geopenbaard als zijnde ook mijn heiligmaking en dat Hij daartoe Koning was.

Toen ben ik gaan verstaan, dan moet niet ik als koning, heerschappij voeren over mijn zonden en zwakheden, en wat ik uit Adam onderworpen ben, maar dan moet Christus, Koning baas, heer en meester over mij zijn. Dan moet Christus mijn heiligmaking zijn en niet: ik doe wat ik kan, en dáár God Zijn zegen over geven. Ik weet wel dat zo'n heiligmaking, voornamelijk in deze tijd groot, opgang maakt, maar mijn ervaring is geweest, dat het niet die heiligmaking is die bij God geldt, en gewogen in de weegschalen des heiligdoms aan de eisen voldoet.

Alleen Christus' werk voldoet aan de eis, en in de weegschalen des heiligdoms wordt alleen Christus' arbeid geldig bevonden, en niet de mijne.

Dan moet Christus ook onze heiligmaking zijn. Dat het is:

...Heil'ge Jezus,
o heilig mij,
dat ik als Gij
in hart en wandel heilig zij!

Niet door mijn doen, maar door Zijn koninklijke macht en heerschappij. Dat Hij dus over mij heerst en regeert, en door Zijn Geest ons alzo bezet, dat Hij met ons doet gelijk ik met deze zakdoek in mijn handen (dan vouwde Hofman die doek in beide handpalmen). Dat is de ware heiligmaking. Een andere ken ik niet. Ja, ik kèn wel een andere, maar die heeft God bij mij weggevaagd, die heb ik los moeten laten. Sedert die tijd ben ik gaan begrijpen dat ik mij geheel en al aan Jezus Christus moet houden. Want wat daarbuiten is, al hecht ik daaraan mijn goedkeuring, en al stemmen anderen en Gods volk daarmee in, dan is dat nog niet zo, want bij God heeft alleen het werk van Christus waarde, en dat moet mij eigen zijn, en het is ons eigen door het geloof. Daarom moeten wij niets anders weten dan Jezus Christus, en Die gekruisigd.

Verder lezen wij hier nog: "En tot verlossing." Wat hebben wij daaronder te verstaan? Immers, Christus heeft ons toch aangenomen, geëigend en van zonde en uit het geweld des duivels verlost? Ja, inderdaad. Maar wat komt er verder bij ons voor de dag? Ter verduidelijking zal ik daartoe slechts één tekst, van dezelfde apostel, aanhalen. Hoor eens wat hij in Romeinen 7 zegt: "Want wij weten dat de Wet geestelijk is, - dat is punt één, en dan zegt hij - maar ik ben vleeselijk, - dat is punt twee, en ten derde zegt hij - verkocht onder de zonde."

Dus dat zegt Paulus, dat hij als apostel met zijn bekering, en met alle ervaring van Gods werken daarna, hij toch in zichzelf een lijfeigene is van de zonde. Verkocht onder de zonde! Gij zult zeggen: maar Christus is toch Eigenaar? Ja, dat is zo, en Hij wil over Zijn bruid volkomen heerschappij voeren. Daarom wil Christus dat wij ons die lage staat in onszelf onderwerpen, en ook dat ons de Wet zo scherpelijk gepredikt wordt, opdat wij ons leven lang onze zondige aard hoe langer hoe meer zouden kennen.

Maar nu zijn wij van Christus, want Die heeft ons genomen zoals wij waren, met onze zonden. Waar God ons in Adam afsneed, heeft Christus ons opgeraapt zoals wij waren. Waarom? Om ons te bezitten. En Hij heeft ons van zonde verlost, en verlost ons nog steeds van zonde, van satan, van alle kwaad en ellende. Van Wie wij hopen dat Hij ons nog eens eenmaal volkomen verlossen zal. Dus nu moeten wij het van de Koning hebben, van die Ene stem hangt alles af.

Die vereniging des geloofs wordt ook genoemd: huwelijksvereniging. Wanneer wij bijvoorbeeld lezen van de apostel: "Daarom zal een mens zijn vader en moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen; en zij twee zullen tot één vlees wezen - dan voegt hij daarbij - Deze verborgenheid is groot; doch ik zeg dit, ziende op Christus en op de gemeente." Dat is dus geheel in overeenstemming met dit woord. Want in het natuurlijke houdt een vrouw het met de man, hij werkt voor haar, zorgt voor alles en is het hoofd van het gezin. Als er het één of ander is, dan komt de vrouw bij de man terecht. Waarom? Om haar hand op te houden, om te ontvangen. En zó wil Christus geerd zijn, dat wij steeds tot Hem komen als Zijn vrouw en bruid, en onze hand ophouden, begerende van Hem wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing.

Hij is toch zo'n echte Koning! De zonden mogen ons bij tijden nog eens flink dwars zitten, maar als wij het met die Koning houden: één woord van Hem en daar ligt alles, daar ligt heel de boel. Satans kop is wel vermorzeld, maar zoals spreekwoordelijk wel gezegd wordt kan hij zijn staart nog wel eens flink roeren. Maar Luther zegt daarvan: één woord slechts (van Christus) doet hem vallen. De Wereld mag het ons geducht moeilijk maken, één woord van Christus en dan ligt alles als een kaartenhuis in elkaar. Zo is Hij onze verlossing.

Hij heeft ook een gebod van Zijn Vader ontvangen, dat Hij degenen, die Hem door de Vader gegeven zijn, zal bewaren en hun het eeuwige leven geven. En Hij zal ons straks volkomen verlossen uit de wereld en van de zonde. Dat doet de Koning, ja Hij brengt ons in de gewesten van rust en vrede. Daarom wordt het genoemd: verlossing. Als wij daar dan op zien, dan kunnen wij wel zeggen:

Die hoop moet al ons leed verzachten;
... Des Heilands woorden zijn gewis;
't Faalt aardse vrienden vaak aan krachten,
maar nooit een vriend als Jezus is.

Het is toch zo'n lieve, gezegende Koning. Waar blijft nu de roem? Ja, die is uitgesloten. Door wat wet? Der werken? Neen, door die des geloofs. Wat blijft er dan over? "Die roemt, roeme in de Heere." Alle eer en roem is voor God Drieënig, want uit Hem, door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Het werk der genade is uit en door Hem. De zaligheid van Zijn schepselen is, dat zij hier in het geloof in Hem mogen eindigen, en straks volkomen. Wat een verheven werk! Toch geen wonder dat het genoemd wordt: werk van zaligheid. Wij behoeven er zelf niet met gedachten in te dringen, want dan is het geen zaligheid, dan is er onrust, onvrede. Doch de zaligheid bestaat in de volkomenheid van het werk van Christus, zodat dan de zaak dit is, dat zij door Gods Geest en genade het zo leren verstaan: ik lig voor rekening van Koning Jezus.

Die het meest wandelt in de eenvoud des geloofs, zich aan Hem toebetrouwt, op Hem verlaat, die heeft het meest gelegenheid te roemen in de Heere, want zo staat het hier: "Opdat het zij, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in de Heere." Dan staat onze roem in Hem, en daar wij in God roemen, genieten wij rust, vrede en zaligheid. Heilige dat de God aller genade aan ons, opdat wij het mogen leren bij aanvang en bij voortgang, opdat het einde eenmaal zal mogen zijn: Hallelujah, geloofd zij God. Amen.

Slotzang: Psalm 133: 3

Waar liefde woont, gebiedt de HEER den zegen,
Daar woont Hij zelf, daar wordt Zijn heil verkregen,
En 't leven tot in eeuwigheid.

Zegen: